

Macron hoopt dat het succes van de Spelen orde schept in de politieke chaos die hij veroorzaakte

Posted on 17 augustus 2024 by René ter Steege

Bij de spreekwoordelijke Franse arrogantie hoort een onverschillig schouderophalen over andermans mening. Zeker als het die van Amerikanen betreft, nog steeds versleten voor cultureel uitgedaagde simpele zielen aan wie de Franse grandeur niet is besteed. Maar dezer dagen krijgen Franse media geen genoeg van de lyrische loftuitingen in Amerikaanse media over het verloop van de Olympische Spelen.

The New York Times noemde ze 'grandioos', en doelde daarmee ook op de openings- en slotceremonies. *The Los Angeles Times*, de krant van de stad van de volgende Spelen, vroeg zich af hoe LA dit gaat evenaren. Een welkomstvideo met inmiddels wat bejaarde rappers tegen de achtergrond van een strandtent met de letters LA 2028 stemde het blad niet vrolijk.

In Frankrijk fungeerde de publieke omroep, vooral de tv-zender France2, ruim twee

weken als aanjager van het van bovenaf verordonneerde olympisch enthousiasme. Weinigen zeurden daarover, het door president Emmanuel Macron gewenste 'olympisch bestand' functioneerde naar behoren. Iedereen respecteerde het tijdelijk verbod op het p-woord, de p van *politique*.

Franse triomf

Het bestand volgde op weken van uitpuittend geharrewar en, vooral, linkse hysterie die het slechtste in Frankrijk en de Fransen naar boven had gebracht. Minachting jegens de politieke tegenstander, schreeuwen en met Palestijnse vlaggen zwaaien in het parlement, dreigen met geweld, irrealistische ultimatus stellen, het droeg bij tot een naar klimaat dat burgers op de zenuwen werkte.

Nu 'moesten' politici en politieke verslaggevers minstens twee weken lang hun mond houden. Dat had van Fransen best wat langer gemogen, bleek uit opmerkingen van kijkers naar de talloze sportevenementen tegen de indrukwekkende achtergrond van de beroemdste Parijse monumenten. Verslaggevers van het persbureau Reuters werden onthaald op afwerende gebaren bij het uitspreken van het p-woord. En op uitingen van treurnis over het naderende einde aan de olympische droom die het beste in de Fransen had losgemaakt. 'Frankrijk heeft alle clichés over zichzelf, zijn bewoners en zijn geschiedenis weten te ontzenuwen,' schreef de doorgaans nuchtere krant *Le Monde* in een lyrisch commentaar.

De krant, gewoonlijk wars van nationalisme, loofde de Spelen en alles eromheen als een triomf van de Franse soft power, waar kennelijk nog geen Frans equivalent voor bestaat. De Spelen maakten een, voorlopig, einde aan de Franse neiging tot '*passions tristes*', aan bespiegelingen over de eigen neergang en uitbarstingen van xenofobie. Niemand jammerde volgens de krant over de 'diversiteit' onder Franse atleten in alle disciplines. Dat was in het nabije verleden, toen Jean-Marie Le Pen twijfelde aan hun vaderlandsliefde, wel anders.

Helaas, na de olympische euforie zit het land zit nog steeds zonder regering en premier en dreigt de verruwing van de politieke omgangsvormen weer de norm te worden. Al maandenlang waren de arme Fransen ermee geconfronteerd. De Europese verkiezingen werden gehouden op 9 juni, maar de campagne had minstens twee maanden het binnenlands nieuws overheerst, al kon het de burgers weinig boeien. De uitslag was zoals van meet af aan voorspeld: de radicaal-rechtse

partij Rassemblement National (RN) van Jordan Bardella en Marine Le Pen verpletterde de naaste 'concurrent', de partij Renaissance van president Macron en aanhang. Waarop de president meteen vervroegde parlementsverkiezingen uitschreef, die begin juli geen duidelijke winnaar opleverden.

De linkse coalitie Nieuw Volksfront kreeg de meeste zetels, maar niet genoeg voor de absolute meerderheid in de Assemblée Nationale. Daarin werd Le Pens partij de grootste fractie, een hele prestatie gezien het front van bijna alle partijen tegen het RN en een tsunami aan negatieve stemadviezen. Op verkiezingsdag zelfs van paus Franciscus. Het gejuich over een linkse zege vraagt dus om enige nuancering.

Na zijn debacle bij de Europese verkiezingen wenste Macron verduidelijking in de politieke verhoudingen. Dat was zijn verklaring voor zijn besluit tot nieuwe verkiezingen. Nu zit Frankrijk opgescheept met een '*hung parliament*' en de dreiging van onbestuurbaarheid.

Compromissen leren

De president beschouwt het succes van de Spelen, ondanks alle zorgen vooraf, als bewijs dat politici boven zichzelf kunnen uitstijgen als de natie het vraagt. Hij, een man van het politieke midden, werkte bij de voorbereidingen immers goed samen met de socialistische burgemeester van Parijs en de conservatieve présidente van de omliggende regio Île-de-France. Uit die kringen zou de nieuwe premier moeten komen, een functie die meer gewicht krijgt dan gewoonlijk nu geen enkele partij de dienst uitmaakt in het parlement.

Dus moeten politici leren om compromissen te sluiten. Dat zijn ze niet gewend. In het Frans heeft 'compromis' niet een echt negatieve klank, maar het oneervolle '*compromission*' wel. In de praktijk vervaagt het verschil nogal eens. *Le Monde* hoopt desondanks op een positieve weerslag van de Spelen op zowel burgers als politici. En herinnert aan die mooie weken 'toen Fransen bewezen ook blij te kunnen zijn met successen van de tegenstander'.

[René ter Steege](#) is journalist, schrijver en vertaler. Hij vertaalde het boek '**De laatste dagen van Samuel Paty**' over de terroristische moord op een Franse leraar. Het boek is overal te koop, zoals in de **[winkel van Wynia's Week](#)**.

Wynia's Week is onafhankelijk, ongebonden en broodnodig. De donateurs maken Wynia's Week mogelijk. Doet u mee? Dat kan op verschillende manieren, kijk **[HIER](#)**.

Hartelijk dank!